

man kan ikke paa samme Tid laane Pengene billigt ud og give høje Indlaansrenter og dog lægge meget hen til Reservefonden. Men, som sagt, disse Debitorer klare sig nok.

Mere Grund til Tvivl end overfor disse Panteobligationer paatrænger sig med Hensyn til den næste Post: Udlaan uden Real-sikkerhed. Det er væsentlig de Laan mod Kaution, som den højtærede Minister talte om, og som udgøre et Beløb af 1,664,794 Kr. 80 Øre. Ministeren siger, at han tror nok, de ere gode, og at der ikke kan ventes noget synderligt Tab paa dem. Det er mig ikke bekendt og har vel heller ikke været Tilfældet, at der er anstillet Undersøgelser om dette Forhold før maaske i den aller-sidste Tid. Det maa for Resten være meget vanskeligt at undersøge disse Laan; det forudsætter et stort Personal- og Lokal-kendskab til disse Kautionslaan. Noget Tab bliver der jo nok paa dem; men jeg kan altsaa tænke mig Muligheden af, at der ikke kommer saa ubehagelige Over-raskelser, som man ellers maatte være be-lavet paa netop ved den Slags Laan, som ikke have noget Underpant i Realiteter, i faste Ejendomme. At de af en forsigtig Forretningsmand skulde kunne opføres i en Balance til 1,664,000 Kr., vil jeg dog sætte et Spørgsmaalstegn ved.

Naar jeg derefter resumerer min Op-fattelse af det til Grund for Lovforslaget liggende statistiske Materiale, er Resultatet dette, at Regeringen, trods de store Ofre, som skulde bringes, efter min Mening ikke naar det opstillede Formaal: at gøre Den sjællandske Bondestands Sparekasse solvent og derefter at være i Stand til at genaabne den. Thi dels ere de forskellige Aktivposter til et Beløb af over 3½ Mill. Kr. kun Fordringer — en Del af dem maaske gode Fordringer, nogle af dem maaske daarlige Fordringer, men i hvert Til-fælde ikke for nogens Vedkommende saadanne, som kunne betegnes som sikre Fordringer. Dels er ogsaa Modregnings-kravet kun kalkuleret og ikke noget sikkert Tal. Og endelig vilde der, selv om alting skulde gaa, som den højtærede Minister haaber, saaledes at der var fuld Valuta for det altsammen, efter den i Dag givne Oplysning dog kun akkurat knapt være Dækning, og uden denne Oplysning vilde der være et Deficit paa 200,000 Kr.

Saaledes som Sagen foreligger paa nærværende Tidspunkt, vil Maalet gennem en Nedskrivning af Tilgodehavende og en Statshjælp kun kunne naas derved, at enten Nedskrivningens eller Statshjælpen

Størrelse bliver en *aaben* Størrelse. Der er to Veje, man kunde være gaaet i denne Sag, naar man principielt vilde betræde den Vej, der her er betraadt: enten at man fikserede Statshjælpen og lod Sparerne betale, hvad der kom til at mangle — eller ogsaa at man fikserede Sparernes Tab og saa satte Statens Hjælp til det, der i saa Tilfælde kom til at mangle. Men ved den Fremgangsmaade, der her er fulgt, hvor man har fastsat begge disse to Faktorer, Sparernes Tab og Statskas-sens Tilskud, kommer alt, hvad der over-hovedet er af Usikkerhed, *baade den, vi have omtalt, og den, som vi maaske ikke kende endnu*, til at hvile hos den Spare-kasse, man absolut maa og vil gøre sol-vent og derigennem gøre fortjent til al-mindelig Tillid. Derfor vil det efter min Opfattelse ikke være tilraadeligt at ved-tage Lovforslaget i den foreliggende Skik-kelse, selv om man ellers var af den Men-ning, at den Vej, som man her er slaaet ind paa, i principiel Henseende er den rigtigste og bedste og den, der kan hjælpe dem, som vi tænke mest paa, Debitorerne og Sparerne, paa den mest effektive Maade. Som den højtærede Minister ved, er der jo forskellige Meninger i saa Henseende. Den Gruppe, jeg tilhører, har tidligere udtalt, at vi i alt Fald paa ingen Maade ere af den Mening, at den Vej, her betrædes, skulde være den rigtige Vej. Men selv om man altsaa var af den Mening, at det er den principielt rigtige Maade at søge en Løsning paa denne Sag, kunde jeg dog ikke tilraade nogen at vedtage Lovforsla-get i den foreliggende Skikkelse. — Dette vil paa den anden Side ikke sige, at den højtærede Minister skulde have Uret i sin Forudsætning om, at der ogsaa i dette høje Ting er til Stede, i alt Fald der, hvor jeg er kendt, en Villighed til et Ønske om i nogen Grad at mildne den økonomiske Skade, det Tab, som ved Albertis Bedragerier er tilføjet en større Del Mennesker. Allerede første Gang For-handlingen herom førtes i Tinget, udtalte jeg, at Højre var villigt til at overveje ethvert Forslag i den Retning, som den høje Regering maatte fremsætte; og det er da givet, at vi ogsaa ville behandle dette For-slag paa dets videre Vej med den Velvillie, som denne for mange Mennesker saa al-vorlige Sag har Krav paa. Lovforslaget vil nødvendigvis blive henvist til Behand-ling i et Udvalg, og saa maa man jo haabe, at der af dette Udvalgs Arbejde og Over-vejelser vil kunne fremgaa et saadant Re-sultat, at der vil være Mulighed eller